

Publicerad 2007-06-22 17:29 av TheThinLine

Jag överdriver ganska mycket, men så här kändes det.

En stund av svaghet.

Smärta skär genom min kropp och jag är oförmögen att göra någonting.

Mitt huvud bär för mycket i sig, jag kan inte bearbeta så här mycket.

Mitt inre slits i bitar, vågor av chockartade anfall skakar mig.

Jag är inte sjuk, men en feber tynger ner mitt sinne och jag kan inte tänka.

Tårar av saknad och sorg rinner ned för kinden och väter ner min säng.

Den musik jag brukar bära inom mig och som håller mig vid liv, är borta.

Inga toner av lycka, ingen melodi som hjälper mig genom mina svåra stunder.

Vart finns den? Hur kan den lämna mig så här?

Hör skratten från folk på balkongen. De borde dö. Ingen skrattar i min närvaro.

Ingen lycka kan finnas i min värld i denna stund. Vill resa mig som den höga gestalten i mina drömmar och slita sönder mitt fängelse, och andra människors glada verklighet. Jag är den som åstadkommer undergången, orsakar Ragnarök.

Om jag inte låg här... i sängen... så svag.

Och om saknaden kunde släppa lite, så tankarna fick spela fritt.

Men saknaden är en krossande hammare som får mitt skälvande medvetande att kastas ut i ett tomrum och mörker, där inget förstånd kan existera.

Saknaden blir min bane.

Saknaden efter...

... Dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TheThinLine med Poeter.se id #16760 innehar upphovsrätten